

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۱۹/۱۱/۰۹

ولي الله ملكزی

ستا کور، په زړونو کې دی!

د سپيرو غرونو، شگلنو دښتو او وچو ناوونو په متن کې، د تهذيب، مدني ژوند او اخلاقي معيارونو په نوم څه نه وو. ولی کيردی په کيردی د میکو، ساقی او کرنګیدلو جامونو راج وو. د بدلمنو بنځو په جونګرو به سرې جنډې رپیدې، خاوندانو به خپلې بنځې له یارانو سره د یوې اونۍ او حتی یوې شپې لپاره یو بل ته لیرلې را لیرلې. د خلیل په سپینه ریزه او د ذبیح په نازکو لاسونو جوړه کعبه د هبل په ګډون له لس ګونو بتانو ډکه وه. ګوټ په ګوټ بتکډې وې، ورو ورو خدایګوتو ته به سجدې کیدلې او د **سُواع** او نسر په نومونو به نذرانې منل کیدې.

کونډې به د حیواناتو په څیر په میراث کې اخیستل کیدې او میرمنې به د حیض او نفاس په ورځو کې له کورونو د باندې په پنځلو کې ساتل کیدې. د انساني تاریخ تر ټولو ستر جاهلیت همدلته وزرې غوړولې وې، داسې توري لري خپرې وې چې پلرونو به خپلې تنګې لونې ژوندۍ په خاورو کې خینلولې او د عاطفې او عدل له مفهوم سره خلک نا اشناوو. عربي ټاپو وزمې په یمن کې د مارب له بند، د امرؤ القیس له اشعارو او بر بري اوبساتو پرته، بل هیڅ نه درلودل چې دوی ورباندې راټول شي او یا پری و ویاړي.

د زمانې په همدې خوړین، بد رنگه او زبیبلي پیر کې چې د حضرت مسیح د پیدایښت ۵۷۱ کال وو، د اپریل په ۲۲مه د دوشنبې په ورځ، د بني هاشمو په قبيله کې یو ماشوم وزیږید. پلار یې له پیدایښت څخه وړاندې په حق رسیدلی او په شپږ کلنۍ کې یې مور وفات شوه. کله چې دولس کلن شو نو نیکه یې مړ او د خپلو ترونو اسرې ته پاتې شو. د ځوانۍ په پیل کې یې میرې او د اوبساتو رمې ساتلې او په پنځه ویشتم کلنۍ کې یې تجارت او سیاحت ته مخه شوه.

خو کله چې څلویښتم کلن شو نو د حراء د سمځې دننه یې د جبرائیل داسې ملکوتي غږ واورید چې خولې یې ورباندې را ماتې کړې. د لیک، معرفت او وحدانیت دغه لمرني فرمان، نه یواځې د یو ناغیره قوم تقدیر بدل کړ، بلکې په قبیلو او قومونو ویشل شوي ولسونه یې د یوې عقیدې، یو بیرغ، یو فکر، یو قانون او یو حکومت لاندې را ټول کړل. عربانو ته د نوي هويت ورکولو ترڅنګ یې د دوی په ژوند او لیدلوري کې ستر بدلون را ووست او هم یې پراخه بشري پرګنې د غلامۍ، بدمرغۍ او نیستۍ څخه د بادارۍ، واکمنۍ او بیدارۍ په لیکه سیده کړې.

په پیل کې، دا هر څه د قریشو سرتمبه او سرکینو مشرانو ته د منلو وړ نه وو. د مکې خاوره یې ورباندې سره بټې وګرځوله، پرله پسې درې کاله یې محاصره او هر ډول مړی ژوند یې ورسره پرېښود. حتی دینه یې اړوښت چې د خپلې لور په ګډون یو شمیر نژدې یاران د سور سمندر هغې خوا، د نن ورځې اریتریا او اتیوپیا ته واستوي. د طائف لیونو پری د لیونې گمان وکړ او په ډبرو یې وویشتم، خو هغه نه پښیمانه شو، نه ستومانه. نه یې خپل دعوت پرېښود او نه له خپل هوډ څخه یوه لویشت په شا شو.

له خورو ورو عربي قبیلو څخه یې یو ستر امت جوړ کړ او مازی د څلورو لسيزو په موده کې یې د واکمنۍ لمن له جبل طارق رانیولی د هند، بخارا او قسطنطنیې پورې ورسیده او د هر چا حد او برید معلوم شو. د میرمن لپاره میراث او نفقه، د لور او خور لپاره مهر او ولور و ټاکل شو. د بنځو بدل او بدلک منع شو، ځوانان نکاح او تعلیم ته تشویق شول او د بوداگانو درناوي د عبادت برخه شوه. قومنده ورکړل شوه چې په جنگ کې به له ماشوم، سپین ریري، تورسري او بی وسلې سره څوک غرض نکوي. شنه بوټي به هم څوک نه پریکوي او د هر چا مال، ناموس، دین، نظر او کلتور به خوندي وي.

پداسې حال کې چې ډیر غټ غټ صحابه ورته پسخیدل، د تبعیض او آپارتاید په خلاف یې د مکې د فتحې په ورځ یو تور پوستي حبشي ته د کعبې په سر د ختلو او آذان کولو امر وکړ تر څو د سپین او تور، کمزوري او زورور او هستمند او نیستمند تر منځ توپیر ورک شي. د عرفات په غونډۍ یې یو لک او لسو زرو اصحابو ته وویل: ای خلکو

د پاڼو شمیره: له 1 تر 2

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکني د لیکنيزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په څیر و لولئ

تاسو ټول له آدم څخه پیدا یاست، هغه له خاورې او خټې څخه جوړ وو، عرب له عجم څخه غوره ندی او په تاسو کې بناغلی او منلی هغه څوک دی چې ډیره تقوی او ښه انسانیت ولري.

آیرلندی مستشرق، هربرت وایل پخپل کتاب (ستر ښوونکي) کې کاري: (محمد خپله عربي ټولنه او اسلامي امت له هومونو او گمانونو څخه د حقیقت په لور او له بت پرستی څخه د خدای پرستی لور ته را وبللو او یوه جاهله ټولنه یی د مدنیت او سریتوب په لاره روانه کړه).

حضرت پیغمبر (ص) به هیڅکله د مجلس په بر سر کې نه کښیناسته، لږې او په ټیټ غږ به یی خبرې کولې. مخکې ته به یی کتل، د هیڅ چا خبره به یی نه پریکوله او د هر چا بلنه به یی منله. په جنگ او سوله کې یی له خپلو یارانو سره مشوره کوله او د روغې جوړې هر وړاندیز یی غوره بللو. رښتیا، حیا او موسکا ورته د انسانیت معراجونه ښکاریدل او توهین، دوکه او افراط یی گناه او ناخواني گڼله. ډیر کله به یی د ورځو ورځو لپاره له نغري څخه لوگی نه پورته کیده، نه یی درهم او دینار تر شا پریښودل او نه یی څوک ولیعهد وټاکه.

یا رسول الله! نن ستا امت د جهل، ځانځانی او ورور وژنی تورې بلا خټلی او د خړ سیلاب د ځگ په څیر، په نړیوال سټیج دوه توتي ارزښت هم نلري. پرته له شک شېبې، ټول هغه وگړي چې په تا ایمان لري، په مطلق ډول پدی باور دي چې ته د رحمت سمبول، د تسل ډیوه او د هیلو څرک یی او ستا د شفاعت ارزومند دي. خو په ډیر ادب سره، آیا هغه چا چې تیره میاشت د جمعي په لمانځه ولاړ ستا ۷۴ تنه امتیان په بمونو والوزول او هغه قاتل چې تیره اونۍ یی ستا بل امتي د خپلي څلور کلني مومني لور په وړاندې په گوليو غلبیل کړ، بیا به هم ستا د شفاعت مستحق وي؟؟

نن د محمد بن عبد الله (صلی الله علیه وسلم) یو زرو څلور سوه څلور نوي یمه کلیزه ده او هغه دی ټول امت ته مبارکه وي. دا صادق، امین او وروستی نبی د ۶۳ کلنی په عمر، د هجرت په یولسم کال (۶۳۲ م) د دوشنبې په گهڅ وفات او د سیانې ورځې په مازیگر د خپلي میرمنې، عائشي (رض) په خونه کې خاورو ته وسپارل شو. مگر د قیامت تر ورځې به د خپلو امتیانو په زړونو کې اوسیري، ځکه چې هغه د انسانیت، اعتدال، مینې او سولي پیغمبر وو!!

پای